

Hän ei kävele koskaan

Johanna Kurkela

Hänen kasvonsa on veistetty marmorista
hänen vatsansa on norsunluuta
ja kun kosketan hänen niskaansa
en mieti mitään muuta
hänen kätensä tietävät miten
tehdä pyytteettömästi hyvää
hänen silmänsä ovat suota
upottavaa ja niin syvää

Hän ei kävele koskaan
mutta sielunsa viilettää
kuin villi intiaani
vuorenrinnettä välkkyvää
hän ei kävele koskaan
se vain unissa onnistuu
mutta tärkeämpää onkin
hänessä kaikki se muu

Hänen hiuksensa on punottu köysinippu
hänen selkänsä on silkipuuta
ja kun sivelen hänen otsaansa
en kaipaa mitään muuta
hänen huulensa ovat niin todet
ja ne kuiskivat hellyydestä
olen oppinut hänen kanssaan
ihaninta ihmisestä

Hän ei kävele koskaan...

Hän ilman jalkoja juoksee
hän nauttii ja iloitsee
enemmän kuin moni niistä
jotka oikeasti kävelee

Hän ei kävele koskaan...